

Fragment uit Niesje, mis je

2. OPA

Mores lijkt wel een zwabber. Zijn lange bruine haar dweilt net boven de stoeptegels heen en weer. Zijn fiere staart krult.

De zon speelt over zijn glanzende vacht.

Mores weet van niets. Mores heeft nooit zorgen.

Het enige wat hij wil is plassen over de plasjes van de buurhonden.

En eten natuurlijk. Mores heeft altijd honger.

Niesje klemt het boodschappenbriefje in haar hand. Melk, broccoli, toiletpapier, hondenvoer en eieren.

Ze kent het lijstje uit haar hoofd. Het gonst door haar gedachten bij elke stap die ze zet: melk ... broccoli ...

In de verte ziet ze twee meisje aan komen fietsen.

Estelle en Daphne. Beste vriendinnen. Beste pestkoppen.

'Niesje! Wie heet er nu Niesje!' riep Estelle toen ze Niesjes naam hoorde.

Estelle kwam pas in de vierde op school, maar ze had gelijk het grootste woord en de beste vriendinnen.

'Kijk!' schreeuwt Daphne, 'daar loopt Hatsjoe met haar dweil!'

Estelles lach schalt door de straat. 'Haar dweil?! Haar zakdoek, zal je bedoelen!'

Niesje verfrommelt het briefje in haar hand en propt het in haar jaszak.

'Kom Mores, we gaan even langs opa.' Ze trekt Mores de steeg in. Eenmaal uit het zicht rent ze achterom naar opa. Opa's achterdeur is altijd open.

Het is stil in de tuin. De voederplank waarop opa elke dag zaad voor de duiven strooit is leeg. Er zit geen duif op de schutting.

Er staat een kistje met Afrikaantjes naast het pad. Opa houdt van Afrikaantjes. Ze maken hem vrolijk, zegt hij.

Net als ze de achterdeur wil openen hoort ze Estelles stem door de steeg galmen: 'Hier woont haar opa toch?'

Niesje is binnen voor ze Daphnes antwoord kan horen.